

ไต้หวันเผชิญความท้าทายด้านการส่งออกผลไม้ หลังสูญเสียตลาดจีนแผ่นดินใหญ่

สื่อไต้หวันรายงานว่า นายเหลียง เหวินเจีย รองประธานคณะกรรมการกิจการจีนแผ่นดินใหญ่ (Mainland Affairs Council: MAC) ของไต้หวัน กล่าวในการแถลงข่าวเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า ประชาชนไต้หวัน แทบไม่บริโภคสับปะรดและน้อยหน่า ซึ่งเป็นสินค้าเกษตรที่ต้องพึ่งพาตลาดจีนแผ่นดินใหญ่มาก ซึ่งก่อให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางในไต้หวัน โดยมีทั้งผู้ที่เห็นว่าคำพูดดังกล่าวสร้างความเสียหายต่อความรู้สึกของเกษตรกรผู้ปลูกผลไม้จำนวนมาก ขณะที่อีกส่วนหนึ่งเห็นว่าเป็นการสะท้อนข้อเท็จจริงของสถานการณ์การผลิตและการตลาดสินค้าเกษตรของไต้หวัน

นายเหลียง เหวินเจีย ยอมรับว่า ผลผลิตสับปะรดและน้อยหน่าจากเมืองไถตงพึ่งพาตลาดจีนแผ่นดินใหญ่มาก โดยผลผลิตเกือบร้อยละ 90 จำหน่ายไปยังตลาดจีนแผ่นดินใหญ่ เขาระบุว่า การที่เกษตรกรต้องพึ่งพาตลาดเพียงแห่งเดียวมาเป็นเวลานานไม่ใช่แนวทางที่ยั่งยืน

ด้านนักเขียนชาวไต้หวันที่ใช้นามปากกา "เพียวล่างเตาอวี" (漂浪岛屿) ได้เผยแพร่ข้อความผ่านสื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊ก โดยระบุว่า ปริมาณการส่งออกผลไม้สดของไต้หวันลดลงกว่าครึ่ง ส่งผลกระทบต่อเกษตรกร ขณะที่การปรับตัวภายในประเทศเป็นไปได้ยาก หลายคนจึงเลือกเดินทางไปต่างประเทศ พร้อมนำองค์ความรู้และเทคโนโลยีการเพาะปลูกไปประกอบอาชีพในต่างแดน เขาระบุว่า เทคโนโลยีการเกษตรของไต้หวันได้แพร่กระจายไปยังหลายประเทศ ซึ่งแท้จริงแล้วมิใช่การ "ถูกหลอกลวง" หากแต่เป็นผลจากการที่เกษตรกรถูกบีบบังคับให้ต้องออกไปแสวงหาโอกาสใหม่

จากข้อมูลระบุเพิ่มเติมว่า ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ปริมาณการส่งออกผลไม้สดของไต้หวัน ลดลงกว่าครึ่ง โดยในปี 2558 ไต้หวันส่งออกผลไม้สดประมาณ 70,000 ตัน มูลค่ารวมประมาณ 120 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะที่ในปี 2568 ปริมาณการส่งออกลดลงเหลือประมาณ 35,000 ตัน มูลค่าประมาณ 70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงเกือบครึ่งหนึ่งเมื่อเทียบกับเมื่อ 10 ปีก่อน

ในอดีตผลไม้ไต้หวันประมาณร้อยละ 80 ส่งออกไปยังจีนแผ่นดินใหญ่ แต่ภายหลังจากจีนระงับการนำเข้าผลไม้บางชนิด ไต้หวันได้ดำเนินนโยบายกระจายตลาดส่งออก แม้จะสามารถขยายตลาดไปยังญี่ปุ่น ยุโรป และสหรัฐอเมริกาได้มากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถฟื้นตัวกลับไปสู่ระดับการส่งออกเช่นในอดีตได้

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ชาวการส่งออกมะม่วงได้หันไปยังประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีราคาจำหน่ายสูงถึงผลละประมาณ 1,000 ดอลลาร์ได้วัน ได้รับความสนใจอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ราคาจำหน่ายที่สูงไม่ได้หมายความว่าเกษตรกรจะได้รับผลตอบแทนสูงตามไปด้วย เนื่องจากการส่งออกมะม่วงไปยังฝรั่งเศสจำเป็นต้องใช้การขนส่งทางอากาศแบบควบคุมอุณหภูมิตลอดเส้นทาง อีกทั้งยังมีต้นทุนด้านการจัดจำหน่าย การตรวจสอบกักกันโรค และศัตรูพืช การผ่านพิธีการศุลกากร การขนถ่ายสินค้า และความสูญเสียระหว่างการขนส่ง ดังนั้น แม้ราคาจำหน่ายจะสูงถึงผลละประมาณ 1,000 ดอลลาร์ได้วัน แต่หลังหักต้นทุนแล้ว เกษตรกรจะได้รับผลตอบแทนจริงเป็นจำนวนเท่าใด ยังคงเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณา

แม้มะม่วง ลิ้นจี่ และแก้วมังกรของไต้หวันจะผ่านมาตรฐานการตรวจสอบของสหภาพยุโรป และสามารถเข้าสู่ตลาดยุโรปได้สำเร็จ ซึ่งถือเป็นความก้าวหน้าที่สำคัญ แต่ด้วยต้นทุนการขนส่งทางอากาศที่สูง ตลาดดังกล่าวจึงยังจำกัดอยู่ในกลุ่มร้านอาหารระดับสูงและผู้บริโภคระดับพรีเมียม ความท้าทายที่แท้จริงคือการพัฒนากระบวนการขนส่งทางทะเลให้สามารถขนส่งในปริมาณมาก ลดต้นทุน และสร้างตลาดที่มีขนาดเพียงพอเพื่อให้เกษตรกรสามารถสร้างรายได้ที่ยั่งยืน

ปัจจุบันการส่งออกผลไม้ของไต้หวันที่ลดลงกว่าครึ่งได้ส่งผลกระทบต่อเกษตรกรจำนวนมาก แม้ว่ารัฐบาลไต้หวันจะเร่งดำเนินนโยบายกระจายตลาดส่งออก แต่ผลลัพธ์ที่ได้ยังมีข้อจำกัดด้านขนาดตลาด ตัวอย่างเช่น สับปะรดไต้หวัน ซึ่งในช่วงที่การส่งออกสูงสุดเคยมีปริมาณส่งออกประมาณ 50,000 ตัน โดยร้อยละ 80 ส่งออกไปยังจีนแผ่นดินใหญ่ ภายหลังจากจีนระงับการนำเข้า ญี่ปุ่นได้กลายเป็นตลาดส่งออกหลักของสับปะรดไต้หวัน อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมการตลาดอย่างต่อเนื่อง ปริมาณการส่งออกไปยังญี่ปุ่นก็เพิ่มขึ้นได้สูงสุดเพียงประมาณ 20,000 ตัน ซึ่งยังคงต่ำกว่าช่วงก่อนหน้าประมาณ 30,000 ตัน

นอกจากนี้ เนื่องจากไต้หวันเป็นแหล่งผลิตผลไม้ที่สำคัญ ขณะที่ตลาดภายในประเทศมีความอิ่มตัวอยู่แล้ว เกษตรกรจึงประสบความยากลำบากในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิต และมีความเสี่ยงต่อภาวะผลผลิตล้นตลาดและราคาตกต่ำ ส่งผลให้เกษตรกรจำนวนมากจำเป็นต้องเลิกประกอบอาชีพเกษตรกรรม และหันไปประกอบอาชีพอื่น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพความซบเซาของพื้นที่ชนบทในไต้หวันในปัจจุบัน

แปลและเรียบเรียงโดย สปช.ปักกิ่ง

แหล่งที่มา: https://mp.weixin.qq.com/s/7gUmn_u9grb2yez0QPwsPA

www.opsmoac.go.th/beijing

www.facebook.com/moac.beijing